

Orff-pataljoonasta lähti ääntä

Carmina Burana -kierros päättyi Finlandia-talon konserttiin

Carl Orff: Carmina Burana. Kaartin soittokunta kapellimestareinaan musiikkimajurit Elias Seppälä ja Raine Ampuja. Solisteina sopraano Piia Komsu, tenori Lassi Virtanen ja baritoni Sauli Tiilikainen. Oulaisten nuorisokuoro, Laaksojen kamarikuoro Vox Ardens, Pyhäjokilaakson Mieslaulajat, Oulun yliopiston ylioppilaskunnan sekakuoro Cassiopeia, Keski-Pohjanmaan kamarikuoro, Sibelius-lukion kamarikuoro, Vaskivuoren lukion kamarikuoro ja Quoro Quando. Järvenpään Järvenpää-talossa 25.11. ja Helsingin Finlandia-talossa 26.11.

Parin vuoden aikana tehty työ huipentui perjantaina myönteisissä merkeissä, kun **Carl Orffin** maallisen kantaatin Carmina Buranan puhallinorkesteriversio soi Finlandia-talossa Helsingissä. Yleisöä konsertti veti lähes salin täydeltä. Orkesterina toimi **Elias Seppälän** johtama Kaartin soittokunta. Esityksessä olivat mukana Oulaisten nuorisokuoro, Laaksojen kamarikuoro Vox Ardens, Pyhäjokilaakson Mieslaulajat, Oulun yliopiston ylioppilaskunnan sekakuoro Cassiopeia ja Keski-Pohjanmaan kamarikuoro. Konsertti päättyi bravo-huutoihin ja rytmikkäisiin taputuksiin. Edellisenä iltana, kun sama ohjelma esitettiin Järvenpää-talossa, intoutui salintäyteinen yleisö osoittamaan suosiota seisaaltaan.

Molemmissa konserteissa saattoi aistia, että ihmiset halusivat myös osoittaa arvostustaan laajemmin koko konsertti-idealle. Onhan todellakin ainutlaatuista, että puolustusvoimien kaltainen sotakoneisto ryhtyy tällaiseen kulttuurihankkeeseen, joka yhdistää ammattilaiset ja harrastajat, maaseudun ja kaupungit, nuoret ja aikuiset. Ennen Helsinkiä ja Järvenpäästä Carmina Burana oli jo toteutettu pienemmällä kokoonpanolla Oulaisissa ja Kokkolassa. Suurten keskusten ulkopuolella tämän luokan teosten esityskerrat ovat harvassa pelkästään taloudellisten seikkojen vuoksi, vaikka taitoa ja halua löytyisi kuinka paljon tahansa.

Pienen pataljoonan kokoiselle joukolle teki Järvenpää-talossa tiukkaa mahtua yhdessä lavalle. Pelkästään kuoroon kuului noin 250 laulajaa. Finlandia-talossa kuoro sai selvästi enemmän lattiapinta-alaa. Samalla akustinen tila suureni oopperamittoihin. Edes julmetut fortissimot eivät enää liiaksi koetelleet yleisön tärykalvoja. Järvenpään- ja Helsingin-esityksiin mukaan liittyneet kolme pääkaupunkiseudun kuoroa kasvattivat sointimassaa, mutta samalla matalien miesäänten artikulaatio muuttui höttöisemmäksi nuorten miesten substanssiksi. Sävyt pianon ja fortissimon välissä kuulostivat hailakoilta, koska niitä ei osattu riittävästi tukea ja alleviivata. Silmämääräisesti arvioiden naiset muodostivat reilut kaksi kolmasosaa kuoron vahvuudesta, joten heidän tanakka panoksensa kuului. Huolellinen valmistautuminen kuvastui myönteisenä itsevarmuutena läpi teoksen. Pienen lapsikuoron luonnollinen, raikas äänenkäyttö oli jälleen Carmina Buranan kaunistus.

Viime kuussa Oulaisten musiikkiviikoilla saatiin ennakkoa tulevasta. Carmina Buranassa yllettiin silloin kohtalaisen ehyeen kokonaissuoritukseen, joskin yhteisharjoittelun ilmapiiri jäi päällimmäiseksi muistiin. Järvenpäässä palaset vasta alkoivat kunnolla pysyä Elias Seppälän hyppeissä. Tällaisen kokoonpanon johtaminen mahtaa kapellimestarista tuntua siltä kuin navigoisi suurta autolauttaa ahtaalla saaristoväylällä. Kaikkia kiemuroita ei kannata edes yrittää, jos haluaa välttää turhat haverit. Lopputulos on aina kompromissi. Finlandia-talossa Carmina Burana nousi lähimmäs oikeita arvojaan solistienkin osalta. Sopraano **Piia Komsu** ja baritoni **Sauli Tiilikainen** intoutuivat erityisen lennokkaisiin tulkintoihin. Tenori **Lassi Virtasen** falsettiin turvannut osuus joutsenena ei vain kuulostanut ihan yhtä hauskalta kuin **Aki Alamikkotervon** tuskainen, täysjännitteinen päästely Oulaisissa.

Kaartin soittokunta hoiti osuutensa huolitellusti ja ammattitaitoisesti myös silloin, kun espanjalaisen

Juan Vicente Mas Quilesin sovitus liikaa venytti puhallinorkesteri-ilmaisun luontevia rajoja haurauden suuntaan. Perjantaina Elias Seppälä uskalsi pariin otteeseen jopa kokeilla vanhaa tavaramerkkiään, tempon yllättävää kiihdytystä ikään kuin vaihtelun vuoksi, mikä nostaa aina esiintyjät varpailleen. Vastavuoroisesti uinailujaksojakin Finlandia-talossa kuuluun tulkintaan mahtui.

Kapellimestari **Raine Ampuja** johti **Edward Elgarin** Pop and Circumstance -marssin nro 1 ja **Armas Järnefeltin** Korsholman vähäeleisesti mutta notkeasti. **August Huttusen** Korsholmasovituksesta vain on vaikeaa, ellei käytännössä mahdotonta, saada irti samanlaista jatkuvuutta kuin sinfoniaorkesteriversiosta.

ESKO AHO